

ČOVJEK I PRIRODA

U svemiru sam i gledam ta dva stroja napravljena od energetske snage, prstohvati snova i pomalo univerzuma kao podloga za svemirski biskvit: priroda i čovjek.

Stavljam kapu od recikliranih mjehurića iz mora. To zovem *Bubble*. Moj *Bubble* me nikad nije izdao, jer to nije neko kinesko smeće nego čisti nektar prirode, komadić tekućine iz crijeva morske dubine. Mogu da dišem. Moje bronhije ispunjene su zapanjenjem i jedino što želim sada je da skočim iz ovog svemirskog broda i bacim se između ta dva stroja. Neka me proguta energija, neka me ogrije sunce, neka pljusnem u neki potok, neka me nose virovi, neka me ganjaju pčele, neka budem u orlovom gnijezdu... Sve može! Zapravo, to je samo jedan energetske snage – onaj kojeg ja gledam i to je naša planeta Zemlja. Druga energija sam ja i to je sve što mogu da kažem. Nekako se privlačimo, suzbijamo, dijelimo energije, kao dvije naelektrisane kugle koje se međusobno pomažu, nekakva međuplanetarna simbioza. Dišem iz vodenog mjehurića, a krv mi postaje vatrena lavina u venama. Uvijek sam volio sanjariti o prirodi i o moćima za koje ljudski um nije dovoljno spreman.

***

U nama je čitav svijet. Mi smo nastali iz prirode. Pogledamo li ćeliju ispod mikroskopa, ostatak ćemo zaleđenih pogleda. To su neke minijaturne fabričice života roze boje, zelene sobe prepune čarolije, resice od zlata koje se vežu u tkiva. Osjećate li se vi nekad kao biljka? Ja često. I ljudi trebaju zalijevanje, njegu, sreću, sunce, ljubav. Kažu da je sjedenje na travi bez čarapa jako zdravo i da se to zove *Uzemljenje*. Energija prirode prolazi od pete pa do mozga, struji svojom vitkošću, virtuoznošću, poput zvijezda ulazi u mračnu čahuru čovjeka koju vidimo spolja i osvjetljava čitav svod.

Dugo sam radio kao ekopolicajac i jedne prilike kad sam hapsio bandu koja baca smeće direktno sa mola u more, a umalo nisam izgubio život.

Prišao sam im s leđa i rekao: „Smeće uvis!“

Po toj logici, oni bi trebali da lebde u zraku kao bespomoćne ubice prirode. Jedan je izvadio pištolj i pucao direktno u daske koje su čuvale mol. Tog dana sam, pod broj jedan, mogao ostati bez noge, a pod broj dva, upoznao *Boo-a*, malog lemura kojeg je također pogodila pokoja daska. Od toga dana, nas dvoje smo prijatelji. *Boo* je samo jedan u nizu mojih čuvara planete, jer su oni koji štite prirodu moji prijatelji, bilo to ljudi ili životinje. Kako drugačije da štite prirodu ako nesmetano žive u njoj? Dugo sam mu tražio sklonište, neko prikladno. Jednoga dana sam posadio orhideju pored jedne krošnje drveta, a *Boo* se nije odvajao od sjemena, pa sam odlučio da mu to bude utočište. Kako je rasla orhideja – rastao je i *Boo*, kao i moja velika ljubav prema svim stvorenjima prirode. Jednog jutra, dok su munje bacale mete po poljima, izašao sam da sakrijem *Booa* u kuću, ali sam zatekao samo jedan leš i dušu kako se penje oblačnim stepenicama. Pored kiše iz oblaka, potekle su i kiše iz mojih očiju, promrzlih i jadnih bez *Booa*. Kisnuo sam u tom krugu oluje, vjetar mi je lomio kosti, a ja sam svog prijatelja, barem onaj dio tijela koji je ostao, držao u naručju i nije me bilo briga za kišu i oluju. Te kapljice snažno struje u zaborav, te suze prirode nekamo sežu, upija ih tlo kao neki nektar za podrig, a ja nikada neću moći zaboraviti *Boo-a*, čak ni kad mu se ja pridružim, odnosno kad zemlja proguta i ovaj dašak mene, ovu čahuru od zemlje (jer, Bog nas je stvorio od zemlje). Iako smo nemarni, drski,

bezobrazni, čak i humoristični prema prirodi i njezinim stanovnicima, samo zaboravljamo da smo i mi priroda i da je priroda u nama. Da ne nabrajam ponovo sve one fabrike u čovjeku... Mi smo posebni, ali priroda će nas jednog dana katapultirati u svemir. A, to smo i zaslužili! Svaki put kada bacimo flašicu od plastike u prirodu, kao da katanom režemo nečiji život, rez po rez... Definitivno smo za sve krivi, pa i za globalna zatopljenja i zato što će bunde, ti oguljeni komadi jadrana, izgubiti smisao jer će i zimi biti tristo stepeni.

***

Proljeće je beharalo sutradan, kao da se ništa nije ni dogodilo, a jeste. Svakim danom one kukavice iza grmlja ubijaju nedužne prirodne čuvare. To su za mene najgori ljudi! Komšija je opet spalio veliku raku u kojoj su bila jaja mladunaca. Ne znam kako tom čovjeku da dokažem da paljenjem zemljišta neće postići ništa... I takvi smo mi! Mislim da je ljudski rod programiran sa nekom greškom u čipovima. Programirani smo da štetimo drugima, i bez obzira koliko je visoka cijena – mi moramo ugoditi samo sebi. A, šta je sa kraljevstvom oko nas? To zelenilo, te šume, taj potok i žubor, to milosrđe koje je spuštено upravo oko nečeg tako prljavog i pogrešnog kao što je čovjek, kao nekakav interdimenzijonalni jin i jang. Koliko smo samo mora otrovali i koliko je od tih mora moglo da nastane *Bubble-a*, pa bi čovjek možda mogao da istražuje i svemir. Svi volimo putovati, ali gorivo je malo passe, jer svaki okretaj gume koji se učini zarad naše destinacije, učini se i smrtni ishod za neko drvo, biljku ili, pak, životinju.

Davno sam govorio Damiru da se ne odseljava u grad. Šta može zamijeniti *uzemljenje* i cvrkut ptica sa kupkom u sunčanom zlatu ujutro? Ništa! Nema nikakvog propusnog vazduha, čovjek živi u fabričkom dimu i nekako savija kičmu kao nit od klupka vune, povija se i umire pred sopstvenom krivicom.

Mi ljudi gradimo, ali ne pazimo šta izgrađujemo. Mi ljudi dišemo, ali nas nije briga šta udišemo. Mi ljudi znamo šta su životinje, ali ih ne gledamo kao ljudska bića. Mi ljudi znamo za biljke samo u proljeće, a ni tada nismo spojeni za univerzumom, pa da bar na tren osjetimo kako kuca srce biljke.

I sve što nam treba je neki čarobni štapić. Samo da promjenimo tu našu neempatičnu stranu i da nekako prirodi izbrišemo sjećanja. Jer, priroda, doista, pamti sve. Baš zato nas često povuče odron, usisa vir, ubije grom, odnese vjetar.